

[Landbrugsministeren.]

foreslaar en fuldstændig Omkalfatring af den Lov, som blev vedtaget i 1927—28? Hvis Loven er god, saa lad den virke. Nu har vi de vanskelige Tider, nu staar vi overfor Sammenbrud af Landbrugshjem, maaske i Hundredvis eller Tusindvis. Hvorfor omkalfatre Loven, hvis den er god nok? Nej, selvfølgelig ligger der i Fremsættelsen af dette Lovforslag en Erkendelse fra det ærede Medlems og Venstres Side af, at Loven er daarlig; ellers vilde man ikke komme nogle faa Aar efter og foreslaa at ændre den.

Saa sagde det ærede Medlem, og jeg forstaaer, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen var inde paa det samme, at de ikke rigtig kunde forstaa vor Stilling til Lovforslaget. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen var endogsaa saa elskværdig at sige, at han syntes egentlig, at det Forslag, der nu foreligger, er i nogen Grad det samme som det, som blev stillet i 1927 af os og det radikale Venstre. Ja, det er rigtigt. Derfor udtalte jeg ogsaa flere Gange i min første Tale, at i Princippet er vi enige med Lovforslaget. Man er gaaet over til det Standpunkt, som vi gjorde os til Talsmand for i 1927, nemlig at naar vi foretager en Lovgivning, som har Udseende af, at nu vil Staten ofre 10 Mill. Kr. til Nedbringelse af Landbrugets Gældsbyrde, maa vi ikke stille Betingelser, der er ensbetydende med, at Loven ingen Virkning faar. Saa maa man foretage Udlaanene direkte fra Staten udenom Banker og Sparekasser. Jeg har anerkendt, at Venstre nu har forladt det Standpunkt, at Udlaanene skal ske gennem Banker og Sparekasser.

Naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal havde vanskeligt ved at forstaa mine Udtalelser, er jeg bange for, at det ærede Medlem var faldet for samme Fristelse, som mange falder for i vore moderne Tider, nemlig Fristelsen til, naar de har ondt ved at klare Vanskelighederne, at give sig Udseende af ikke at kunne forstaa, af at være uvidende om Forholdene. Jeg synes, at jeg udtalte klart og tydeligt, at vi er villige til at gaa udenom Banker og Sparekasser i denne Henseende. Men vi kan ikke gaa over til en Lovgivning, som er saa letsindig, at man ikke opnaar det, man tilsigter, og hvis Konsekvens kan blive, at man maa ofre utallige Millioner til et Formaal, hvis Opfyldelse ingenting er værd.

Det ærede Medlem havde saa vanskeligt ved at forstaa Forskellen paa det Lovforslag, som han var med til at gennemføre i 1928, og det nuværende Lovforslag. Hvis det skal forstaas paa den Maade, som det blev

udtalt, tror jeg, at det ærede Medlem ogsaa paa dette Punkt har indtaget det Standpunkt at ville gøre sig mere uvidende, end han er, for enhver kan se, at med det foreliggende Lovforslag er man gaaet fuldkommen over i den anden Vejgrøft, modsat den, man var i i 1927—28.

Naar man vil have, at Staten udenom Banker og Sparekasser, fuldkommen alene, skal overtage alt Ansvar og Risiko, og samtidig vil overlade til et Udvalg at bedømme de paagældende Laantageres personlige Kvalifikationer, deres Økonomi, og bestemme Laanets Størrelse — overlade alt dette til et Udvalg, paa hvilket Laangiveren ikke har den fjerneste Indflydelse, saa maa man være klar over, at her er man inde paa noget nyt. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem ikke kan se, at det er en saa letsindig Lovgivning, at man vist ikke vil kunne paavise, at Rigsdagen nogen Sinde har været inde paa noget lignende.

Derfor siger jeg, at jeg er glad for og tilfreds med, at Venstre er kommet over paa det fornuftige Standpunkt, at Staten har Forpligtelse til og Interesse i at udlaane Penge til Nedbringelse af Landbrugets Gældsbyrder, men jeg kan ikke være med til at gaa ind i en saadan Lovgivning paa en fuldkommen letsindig Maade.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte til Slut sin store Velvillie i Retning af Forhandling. Jeg skal være rede til Forhandling, fordi jeg mener, at der kan komme noget ud af Lovforslaget, naar man beholder Titelen og Bestemmelsen om de 10 Mill. Kr., der stilles til Raadighed, og stryger saa godt som Resten og indsætter nye Paragraffer.

Det ærede Medlem lægger megen Vægt paa, at dette Lovforslag eller et nogenlunde tilsvarende Lovforslag bliver gennemført. Deroverfor maa jeg sige: Pas paa ikke at overdrive Betydningen af et saadant Lovforslags Gennemførelse, for med det samlede Beløb, som stilles til Raadighed, og de Beløb, som stilles til Raadighed for den enkelte, kan det ikke blive mere end op imod et Par Tusind Mennesker, som hjælpes, det vil sige knap 1 pCt. af samtlige danske Landbrugere. Hvis alle de Jeremiader, der er fremkommet om Landbrugets vanskelige Stilling, holder Stik, saa er det, her er Tale om i Retning af Hjælp, ingenting.

Derfor siger jeg, at vi skal være varsomme med at stille noget op, som skal se ud, som om det var af overordentlig stor Betydning for Landbrugerne; for naar det viser sig, at det Beløb intet som helst betyder, saa maa det næste Skridt utvivlsomt blive en Konsekvens af det første,